

Zöldhalás bölcsével legtegyük, hegyesen megrakodott gyalog s lovaktól vontatott járművek dőcögnek végig utcáinkon. Az ülés eléjére ékelt papagiban vagy zsolyében ül a szobalány nagy sárgarézt kalittal jobbján, s tarkára pingált, kastélyt vagy svájci nyaralót utánzó „maláriakkal” ölel. A nagyböbökben az elkényeztetett „Dudu” vagy „Laura” rikácsol éktelenül, a kisebbikben csalogány tündöklik, mely a nyári hónapok alatt lesz lerovandó: azon tél idején is áldozattal fogott, s minden esetre zoológiai szívóssággal fürkészett s fölfedezett legyeket, mik a madárpiacon vásárolt kukacok s a madarászok szakcsmüvésze által kotyvasztott ornithológiai menu mellett, legkedvesebb falatait képezik a „bájdalárnak”, vagy „dalabájnok”, mint mi költői magyarok a csattogányozó fölműlt zengzetesen el tudjuk nevezni.

A bordár a törekény edények magas szüirmazású porcellánfaját vette oltalma alá, s noha ügyelemmel van a rábizott cserep-aristocratiá iránt: időt lel, félremagyarázhatlan elmésséggel példázni a cica madárszeretetére, természetesen vegyes nyelven. A cica pirulni iparkodik, s ha ez a „trágrár” szójátékainak nem sikerül, ott a csördítő fuvaros, ki szeretetreméltóságban túltéve két lábú versenytársát, lapidáris stílusban hajtja a vért a lány arcába.

Hurcolkodás mindenütt, hurcolkodás egyik emeletből a másikba, s hurcolkodás a városligetbe, s a zugligetbe.

A budai hegyek között lanyha levegő hajt át a fiatal lombozaton, a még télen lefogt nyaralókban már nagyban szellőztetik a szobákat: ajtót, ablakot, pallót széltében szikálnak, a szolgálok vörös karjai könyökhajlással lubickolnak a vízben, s két bét mulva, lepedőnyi plaidjüket festői redőzetben velve vállainkra — látogatónba fogunk vándorolni ismerőnkhez, s az aprócsának kedvezésképp hozott bonbonok fejében vajszetket, tejfölt, s a mi ennél kétségtelesebb többet ér: üde levegőt élvezünk. S aztán még néhány hét, s utazunk, azaz utazunk szanaszét a világ minden fűrdőjébe, s a mi boldogtalanok itt csöppendünk s fogunk enni ugorkát, mely csak bosszúságunknál nagyobb s kedvünkkel savanyúbb.

Tegnap láttam az első igaz, hogy csak vastag üveglemez mögött; de lett légyen bár kétszer oly vastag a lemez, átmarja volna magát rajta ama metsző tudat, hogy azon részében az ének, melyben mások a vízi nymphák puha karjában vagy Faunus legyező sátrai alatt szivaroznak, mi itt „lekötöttén a szörnyű s zajos magányhoz”. még csak szárazföldi nymphákkal sem kárlanulhatjuk magunkat, mert ezek is fűrdőzni mennek. Faunusnak pedig csak olympusi gúnymosolya marad osztályrészünkül, ki ránk fogja öltögetni a kavicsos sétány szürke falevel-nyelvét.

Ezek kilátásaink nekünk, kik a fagyos napokon át dythrambicus dörésséggel jubilálunk eleje a kikeletnek: ez a hála, hogy megnyitottuk neki ablakunkat, ajtóinkat, szívünket. Ilyen az ósztón politikája. Nem többet ér ennél a számítás költsége?

De még a városi tavaszt sem adott teljes odaadással élveznünk. Míg keletről vagy délről enyhe szélom lebben felénk s „lengedezett fürteinket”, a „zordon ényészet hollószáryainak” csattogása, laconicus rövid-séggel röpi hozzánk az éjszakai dühöngő fekete halál híre. A miasma terjesztésére alkalmasabb a meleg lég, s egy „szép” napon arra virradnánk, hogy itt a muszka vendég. Még csak ez kellene! Pesten pestis! Mintha bizony a magunk embersegből nem bírnánk meghalni, s e részben orosz intervencióra szorulnánk. Elég volt abból egyszer.

Semmi oldalról vigasz — legkevésbé a színházban, melynek fogyatékos játékrendét, a „célzardén rövidített” K. a millával remélik, illetőleg akarják izmosítani. Il-y-a des morts qu'il faut tuer, s e nemes szándékunkban e halvaszöletett ariomania dalművet meg akartuk ölni. De bírálatunk szemernyi kénsava ama mélténgerben, melyet a napi sajtó e szerencsétlen kísérletre árasztott, devalválódott, az émelvítő, édeskés magasztalások áradatában meg sem kottyant. A célzardén rövidített opera célzardén rövid elismeréssel találkozik ugyan az üres ház előtt, melyben kísérteties kongással csinarabummázott e verdilírím: de szász Landt teszket két Festeticare s egy Radnótfáyra, hogy néhány nap mulva ismét oda fogják biggyasztani a repertoire hegyébe; valószínűleg újabb s még ismét célzardén rövidítésekkel. En rézsemről meg nem hallgatom előbb, míg vagy három fölönást nem törölnék belőle, s a fölönásközöket Fidélióval vagy a ploermeli búcsúval ki nem töltik.

Hogy meggyúlt opánknek szabad folyást enged-

nek, elmentünk a rigádó kis termébe, hol ama Bécsből hozzánk érkezett képmutató tartá első előadását. Sietünk eleve kijelenteni, hogy e férfi legnagyobb mértékben nyerte meg tetszésünket. Fránya egy mesterség; igazán csak németből telhetik ki. Elsőben savanyú grimaszokkal fogadott bennünket, a mi tán nem annyira művészet mint meggyőződés lehetett nála, mert valószínűleg nem jelentünk meg oly számmal, mint ezt e rendkívül ügyes arefinitorító megérlemlte volna — de szebb várakozások fejében megtáncoltatá előttünk arcizmaikat, s mi cserében a musculus risoriusal s megrendült diaphragmákkal adóztunk neki.

Az országgyűlés reményei s a pestis félelmei között legjobb a sör arany középtja.

Ne vegyük túlnak rossz néven, hogy e derék sárga nedűnk ez idő szerint nem szentelünk csekélyebb figyelmet, mint a richmondi győzelemnek s a porosz-angol villongásoknak. Sőt, hogy igazat szóljunk, e perben az érdeklődésnek nyelre csaknem egy hajlik az izes árpálé, mint az izellen európai helyzet felé, s hogy nem a legrosszabb hazafiak azok, kik estenként kizáródnak a városligetbe, s ott a bimbóházba, hogy a legilletékesebb helyen e királyi folyadékkal néhány órára kiöblítsük lelkünkben a ránehezült hazafidőnköt.

Volt egy harmadik philharmoniai hangversenyünk is a szegény-gyermek-kórház javára, s a szenvedő babák, beteg csecsemők kedvéért elment mindenki, ha nem volt is apa vagy anya, sőt, ha e két édes minőség előlépése egyelőre csak reményekkel bír. Ez intézet érdemteljes, emberbaráti s szeretetreméltó igazgató főorvosát Bókai Jánost, ki nem kevesebb jeles tanár mint gyermekgyógyász, illeti első sorban a legföltétlenebb elismerés, ki a rábizott gyermekokról szeretettel gondoskodik, s ápolásukhoz hivatásán kívül eső áldozatokkal is járul. B kórház, melyet községünk előjárósága, mert rigádókat kell építenie, s a színháznak csófolat singapiahallát a jó izlés s valódi művészet rovására segítyezni kénytelen, még ez ideig nem válthatott magához: magánosok jótékonyaságából alapított, fönn áll, és — hála az emberiség nemtörődöm — fönn is fog állni, noha a kormány jónak látja pénzerejét ez áldos intézet megadótatásával felszaporítani! Nem hibóztuk, hogy a magy. udv. kancellária e sajnálatos körülményről nincs tudósítva, s ennek folytán legyen szabad megnyitni keblünket azon hitnek: hogy az ország első rendű hatósága, mely közvetlen érintkezésben áll a

kegyes Uralkodóval, ha nem működhetik is oda, hogy országossá emeltessék e kórház, közzei s befolyása által oda fog hatni, hogy — a tisztá humanitás nevében — kiméltessék meg az az adó terhével. A gyermek szent, a beteg gyermek (készen) szászorosan az: s ha kitömt denerekek s érteke ásványok appellálnak a pártfogásra: szabadjon elő a szenvedő emberi természetek érdekében a hatalmas részvételhez folyamodnunk.

Az Akadémia palotájában tegnap tartották az első szakgyűlést. Az első hevesyessézt megnyitójában szépen kifejtette, hogy nem a tudományok, hanem a hazáért szeretet emeld ez épületet. Ha a nemes gróf tudományok alatt tudósokat értett: rá mernék nyomni, hogy igazat szolt. Míg Jules Janin, Franciaország aesthetikusai legkirálóbójának egyike, évről évre varja s roltán az ország közvélemény, hogy az akadémikusok sorába fölveassék: szép magyar hazánkban néhány egyefogyott dráma, chronologikus adatok összerakolása s geológiai fantasmagóriák elégségesek arra, hogy a halhatlanság kasszáryájába való bernkollást lehetővé tegyék. Ut ott néhány érdemes hadfi sőt vitéz is, — do mit keres a tejsőlajzó nyalkaság az ősbuccavarodott derekasság mellett? Ha Vischerrel véletlenül találkoznék Greguss Gyula, vagy Mommsennel Thaly Kálmán, vagy stb.: Uristen! mily csodabogarok származának ez érintkezésből. Azok, kik zavarba jönnének, kétségtelező nem a mi halhatlan hazánkai volnának. — A múlt években, hogy Wagner Richard rendezett itt hangtörvényeket, a híres zeneszerzővel egyik „tudósunk” hozott a musicalico-physikai okoskodásokba, s a többi közt hazai dícsőségünk ily lángelméjű jóslattal fordult a kitűnő vendéghez: „Még vagyok győződve, uram, hogy az ön által alkalmazott zenehatályok abban fognak culminálni, hogy a harangok módjára, gyűköt is fognak önteni bizonyos hangmenetek szerént. Képzelm az a hatást, ha p. egyszerre valamely ütőből a cis-mol accordot fogják kilőni!” Wagner elpodeálta magát, a „tudósunk” biztatá őt, hogy nincs miért: szabad használatát engedni neki fölfedezését. Hogy ez, bájdalom, nem tréfa, bizonyítja

Náday Ede tiszte.

Az Akadémia palotájában

az első ülést múlt hétfőn tartották meg. Ez — mint említők — nem az ünnepélyes megnyitás volt, mely a díszterem teljes elkészültéig van elhalasztva, csupán rendez-